

Όταν ο άνθρωπος μισεί την πτώση του, ο Κύριος τον κάνει μαθητή του (Αρχιμανδρίτης Ζαχαρίας Ζάχαρου, Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Αγγλίας)

[/ Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1YwtHnS>]

Επί πλέον, όλη η Αγία Γραφή λέει ότι ο Ζων Θεός είναι Θεός των Πατέρων και οι πιστοί είναι τα τέκνα άγιων Πατέρων και αυτοί με τη σειρά τους γίνονται πατέρες. Πατέρες είναι εκείνοι στους οποίους επέλαμψε το φως των λόγων του Χριστού και δέχθηκαν την πείρα της Αναστάσεώς Του. Σε αυτούς ζει και ενεργεί ο λόγος Του και όταν μεταδίδεται πληροφορεί με χάρη και αναγεννά τις καρδιές αυτών που τον ακούουν. Κα! όπως, σύμφωνα με την εντολή του Θεού, χρεωστούμε τιμή στους κατά σάρκα γονείς, που μας έφεραν στη φυσική αυτή ζωή, έτσι και περισσότερο ακόμη δικαιολογημένα, χρεωστούμε μεγαλύτερη ευγνωμοσύνη στους πνευματικούς μας πατέρες, που συνήργησαν με τον πνευματικό λόγο τους στην άνωθεν γέννησή μας, ώστε να μπορέσουμε να κληρονομήσουμε και εμείς τη Βασιλεία των Ουρανών που μας υποσχέθηκε ο Χριστός. Αυτό βεβαιώνει ο λόγος των Γραφών: «Οι καλώς προεστώτες πρεσβύτεροι διπλής τιμής αξιούσθωσαν, μάλιστα οι κοπιώντες εν λόγω και διδασκαλία»[8].

Why do we believe in Christ?

The easy answer would be to say that He was revealed as Christ and Savior in the words of the Bible; but words are not enough. We believe in Christ because of the effect His deeds and words

have had upon us and our world. The history of the past two thousand years bears witness to this profound effect on humanity, but more importantly we see this effect within us on a personal level as we seek to follow His commandments and live according to His words. As we put His words into practice and embrace, paradoxically, the way of His cross, His eternal joy and peace takes root in us until it finds its completion in the everlasting happiness of His Heavenly Kingdom.

In the photo a heremit hieromonk during the Divine Leiturgy at Vatopaidi.

Τα ρήματα που εκπορεύονται από το στόμα του Θεού, είτε δια των Προφητών είτε δια των Αποστόλων είτε δια των άγιων Πατέρων, που διαμέσου των αιώνων ευαρέστησαν στον Θεό, δεν μπορεί παρά να φανερώνουν τις ιδιότητες του Ζώντος Κυρίου: την παντοδυναμία Του, τη μεγαλωσύνη της αγιότητάς Του, τη σοφία Του και τελικά τη μείζονα αγάπη του Υιού της Αγάπης, ο Όποιος «έτι αμαρτωλών όντων ήμών υπέρ ημών απέθανε[9]. Το ρήμα Κυρίου αποκαλύπτει το αρχέτυπό μας που είναι ο Υιός και Λόγος του Θεού, κατ' εικόνα του Οποίου πλαστήκαμε κατ' αρχάς.

Η ενέργεια του ρήματος του Κυρίου δεν φανερώνει μόνο το αρχέτυπο και την προαιώνια Βουλή του Θεού για τον άνθρωπο, φανερώνει επίσης και την ελεεινή παραμόρφωση του ανθρώπου μετά την πτώση του. Ο άνθρωπος βρίσκει την αλήθειά του όχι από τη σύγκρισή του με άλλους θνητούς, αλλά από την «παράστασή» του ενώπιον του λαλούντος Κυρίου.

Με κάποιον ακατάληπτο τρόπο δια των ρημάτων του Κυρίου μετέχει ο άνθρωπος στη γνώση του μεγαλείου του Ζώντος Θεού και συγχρόνως ανακαλύπτει το μέγεθος της δικής του πτώσεως.

Ποιος είναι όμως αυτός που θα ακούσει τη φωνή, θα δει το είδος του ρηματοδότου Χριστού και δεν θα αλλοιωθεί, δεν θα μετανοήσει, δεν θα μεταβάλει τις οδούς του;

Ποιος είναι αυτός που θα γευθεί τα ρήματα του Παντοκράτορος Ιησού και δεν θα καμφθεί μέχρι τέλους από ευγνωμοσύνη;

Ποιος είναι αυτός στον οποίο ο Κύριος θα εμπιστευθεί τα ρήματα του Πατρός Του και δεν θα Τον αγαπήσει εις τέλος, μέχρι μίσους και του ιδίου του εαυτού του;

Όταν ο πιστός με την ενέργεια του ρήματος του Κυρίου έλκεται ολοένα σε μεγαλύτερο πλήρωμα αγάπης Θεού και σε σφοδρότερο μίσος για την ελεεινή πτώση του, τότε ο Κύριος τον κατατάσσει στον χορό των μαθητών Του και τον κάνει στόμα Του, που να μαρτυρεί «πάντα τα ρήματα της ζωής» Του.

Η αληθινή μαθητεία, η πιστή ακολουθία του Κυρίου δεν είναι τίποτε άλλο, παρά η εμπνευσμένη τήρηση των ρημάτων Του. Όποιος φυλάσσει τον λόγο του Κυρίου, αυτός αγαπά τον Κύριο και Τον ακολουθεί «όπου αν υπάγη»[10]. Κατέρχεται

πρώτα στον άδη της προσωπικής του αυτεπιγνώσεως και μετανοίας, και ανυψώνεται έπειτα, μαζί με τον Μονογενή, μέχρι του Ουρανού των Ουρανών, στους κόλπους του Θεού και Πατρός.

[8] Α΄ Τιμ. 5, 17.

[9] Βλ. Ρωμ. 5, 8.

[10] Αποκ. 14, 4.

Πηγή: Αρχιμανδρίτου Ζαχαρία (Ζάχαρου), Το χάραγμα του Χριστού στην καρδιά του ανθρώπου, § Επίλογος, Έκδοσις Ιερά Σταυροπηγιακή Μονή Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Αγγλίας 2015.